

Дякуємо за щастя допомагати Батьківщині!

Волонтерство – це шлях, який обирає для себе далеко не кожен. Зараз – про воєнне волонтерство. Це і труд, і безнастанна тривога за своїх підопічних, і втрачені колишні друзі з числа тих, хто виявився байдужим або навіть ворожим до рідної землі, і жертвування власних коштів, часом немалих, і пряма небезпека, коли волонтер їде в зону АТО. До всього цього врешті-решт можна якось призвичаїтись. Перебороти ж і призвичаїтись до байдужості неможливо! Громадянської байдужості не розуміємо і простити не можемо.

Розповідає волонтер:

– Довелось якось посидіти за різдвяним столом, перший тост, другий, третій... Невдовзі відчуваю дисонанс між радісними, бравурними промовами і всім тим страшним, неприйнятним для буття, до чого скотилось людство, і тією прірвою, в яку летить планета. Проголошую тост: «А тепер за найскоріший мир! За наших захисників, які під кулями мерзнуть в окопах, поки ми тут пиячимо». І відчуваю, що люди неначе відсунулись від мене, наскільки дозволяв простір. Бо їм хочеться спокою і затишку. Їм так хочеться спокою і затишку – а тут якась далека війна!.. Пішла з-за того столу...

Про це польський письменник Бруно Ясенський колись сказав: «Не бійся ворогів – у гіршому випадку вони можуть тебе вбити. Не бійся друзів – у гіршому випадку вони можуть тебе зрадити. Бійся байдужих – вони не вбивають і не зраджують, але тільки з їх мовчазної згоди існують на землі зрада і вбивство». Байдужість знесилило нас, волонтерів, не менше, ніж невтішні новини з війни. 18 січня в одній із груп на «Фейсбуці» було викладено оголошення добровольця і волонтера: «До уваги членів ГО «СО Ветеранів АТО та УБД»! Ви запрошуетесь на плетіння маскувальної сітки. Потрібно допомогти волонтерам. У свій час волонтери вам допомагали. Тепер прийшов час допомогти вам своїм побратимам, які захищають нашу Батьківщину». У нашому місті багато демобілізованих воїнів, яких ми підтримували в міру своїх можливостей і навіть зверхможливостей, бо кожен нормальний українець допомагає чим може, і АТОшники не стоять осторонь,

але саме на цей заклик ділом не відгукнувся ніхто із них, хоча й було в нас термінове замовлення... У соціальних мережах ми багато разів ставили знак скорботи на чергову звістку про поранення та людські жертви, було, що й плакали, але ж розуміємо, що так, як болить душа від тих повідомлень у дружин та матерів АТОшників, так вона ні в кого не заболить; розуміємо, що їх життя текло від дзвінка до дзвінка, що їх день починався і закінчувався молитвою і вишукуванням новин з передової, і проходили їх дні і ночі в очікуванні дзвінків. Ми розуміємо, що й після приїзду воїна додому певний час уже в іншій формі пекло продовжувалося. Але попри це розуміння вражає нас байдужість, навіть певна агресивність деяких родичів учасників АТО, мало хто з них пропонує волонтерам допомогу руками чи зв'язками...

Щоб не бути голосливною, ось приклад: сонце, ласкавий весняний вітерець, пахне яблуневим цвітом. Стоїмо, обговорюємо волонтерські справи. Дзвінок. Звідти, з війни. **«Так, це я... Завтра. Завтра ми з твоєю мамою їдемо в Чернігів і купимо тобі форму... Зрозуміла – щоб були міцні кишені... Так-так, не хвилюйся. Виробника надійного я знаю». У той же день звертають до матері бійця, який, до речі, брав у нас сітку: «Тамара, приходьте плести маскувальну сітку, у нас термінове замовлення, не встигаємо» – і отримуємо відповідь, неначе контрастний, тобто майже льодовий, душ: **«У мене син на війні! Я нічого делати не буду!»** – зарепетувала жінка-мати(!!!) і з криками зникла за поворотом коридору. Дехто, буває, говорить, а то й кричить, що віддали на війну сина/брата/чоловіка і тому більше нічого нікому не заборгували. А ми хіба заборгу-**

вали?! Чому ми мусимо щось робити? Мусимо, бо нам – даруйте заїжджену фразу – не байдуже, в якій державі, при якому соціальному устрої жити нашим дітям і онукам! Бо нас зобов'язує розуміння, що наша допомога, МОЖЕ, ВРЯТУЄ чиясь життя, ДОДАТЬ СИЛ знесиленому... Тому ми й товчемося із тими сітками, сухими борщами, покупками, організуємо людей, хоч здавалося б, нікому нічого такого не заборгували і в багатьох випадках навіть не знаємо особисто тих людей, яким став у пригоді наш труд. АТОшники ж напевне знають тих, хто там залишився, то й дуже дивно нам, що на найпалкіший заклик нема відгуку... Ми починаємо розуміти, що учасники АТО – звичайні люди, яких доля поставила в нелюдські умови війни, і вимагати від них чогось героїчного в мирних умовах – значить плекати ілюзії... Ми й не вимагаємо від них постійного волонтерства, але допомоги іноді все-таки потребуємо – не для себе, для тих, хто залишився на лінії вогню. Адже роботи та різних організаційних справ волонтерам вистачає – це і виконання конкретних замовлень бійців, і пошук та закупівля взуття й теплої одягу, і виготовлення сухих борщів, сіток, шарпеток та манішок, білизни, збір коштів, пошук матеріалів на всі ті роботи, комплектація та відправка посилок. Ми приходимо після роботи додому (серед волонтерів і працюючий люде, не тільки пенсіонери) – і в нас ніщо не болить, у нас нема особистих справ, дітей, онуків, нам більше нічим зайнятись... Так може здаватися тим, хто дивиться на нас зі сторони, ми ж просто знаємо, що нашої допомоги чекають – і тому не можемо інакше! Бо наші воїни вже стали для нас рідними, і межі нашої вдячності за мир і спокій у нашому місті, мабуть, не визначить ніхто!

Іноді нас звинувачують, що ми піаримось. Ми й піаримось, але не для власної слави, як дехто думає, а для підвищення результативності волонтерської справи. І це дає свої плоди: люди несуть необхідне, приходять на допомогу, бо кожен нормальний українець допомагає. Хіба було б у нас стільки сподвижників, якби ми скромно-тихенько робили своє діло? Хто би про нашу роботу знав, хто б до нас приєднався? А так 10% людей вдячні нам за щастя допомагати країні, 40% просто згодні допомогти "розкрученому бренду", 45% – до всього байдужі, це не наше коло. Зате ті 5%, що маємо в залишку, так покривють "матом і лаком", як не ошасливають перші 50%! Щоправда, зараз вони вже роблять це мовчки. Тому коли знову побачите звіт про волонтерську роботу, не думайте, що це самопіар, це, без перебільшення, – піар нації, піар нескореного народу. Допмагаючи тим, кому гірше, ніж нам; тим, хто там, де жах, біль і страх, ми пам'ятаємо, що це не конкретний волонтер всю ту допомогу надає, це руками волонтера діють і допомагають багато хороших, небайдужих людей.

Підтвердження, що обраний нами шлях волонтерства – правильний і необхідний, знаходимо в інтерв'ю «кіборга» Євгена Турчака («УНІАН»):

– На войне есть и тыловые подразделения, которые обеспечивают фронт. Без тыла не будет фронта. Все понимают, что если бы не волонтеры, мы бы особо не повоевали, особенно вначале. А те, кто привык говорить, что, мол, ну, да, война, власть не меняется, «крадэ» – олени. Да, власть «крадэ», но если ты будешь только сидеть и ныть, ничего не изменится! Тех, кто просто ноет, я не уважаю. Я считаю, что ветеранское движение должно заниматься не только социальными вопросами. Важно заниматься тылом.

Чи в нашому житті лише смуток та волонтерські турботи? Ні, є й просте людське, побутове щастя, і радість – коли приходить вдячний дзвінок чи СМС-ка з фронту: **«Дякуємо за роботу, все потрібне, все знадобилось!»**, коли дізнаємось, що те, до чого приклали руки і душу, стало бійцям оберегом.

Хочеться висвітлити і ще один аспект – не по Славутичу, а взагалі. Волонтерська допомога – це допомога армії, а не конкретній людині, а демобілізовані учасники бойових дій іноді везуть додому не тільки форму, куплену волонтерами тисячі за півтори, з метою... продати її тут гривень за 300, дехто злочинно присвоює собі навіть транспорт, наданий волонтерами (це не перебільшення – в Чернігові волонтер зумів зупинити дві спроби продажу таких машин). Багатьом і в голову не приходить, що це народне добро і воно має служити народу, саме там, де зараз захисники тримають наш мир! Наостанок підкреслимо, що ми навіть подумки не перебільшуємо свого вкладу в захист Батьківщини, є волонтери, які роблять набагато більше, а ми робимо те, що вміємо, що велить нам серце. Не все в державі зараз добре, а вірніше буде сказати, що багато чого зовсім не добре, але ми щиро віримо: як би не було погано зараз, все в нас вийде! І нам не соромно сьогодні за себе, бо робимо ми те, що повинні! Свідомо не згадували тут жодного прізвиська славутицьких волонтерів, наших помічників, благодійників, ветеранів АТО, щоб не образити когось не увагою чи несправедливим звинуваченням. Крім того, багатьох людей ми просто не знаємо ані на прізвисько, ані в обличчя – вони передають або приносять потрібне, і невідомі йдуть собі... Дякуємо вам, ПАТРИОТИ, дякуємо за щастя допомагати Батьківщині! Завершимо ці волонтерські замітки віршем Ліни Костенко – він якомога краще висловлює наші думки:

**«Нема нам щастя – мусить бути чудо,
Ще ми постанем зі своїх руїн!
Мене не можуть люди не почути –
Душа в мені розгйдана як дзвін!
Скликаю вас. Над цим не владен ворог.
Почуйте слово з-під мого пера!
Простіть мені, що знову б'ю на сполох –
На Благовіст ще, люди, не пора».**

**Наталія НІКОЛАЙЧУК,
(волонтерська група «СОНЯШНИК»),
Тетяна ОСИНСЬКА,
(кулінарна сотня)**